

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΔΗΚ

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

ΚΑΙ ΤΟ
ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΗ:
ΚΑΡΑ ΤΖΕΙΜΣ ΜΑΟΥΝΤΦΟΡΝΤ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και το Κύπελλο της Φωτιάς**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Harry Potter and the Goblet of Fire
Από τις Εκδόσεις Scholastic Inc., Νέα Υόρκη 2025
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: Paul Kerple & Alex Bruce από το στούντιο Headcase Design
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Μπουκάλα, Αγγελική Μόσχου
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Κειμένου: J.K. Rowling, 2000
© Σχεδιασμού και εικονογράφησης: J.K. Rowling, 2025
Harry Potter Publishing Rights © J.K. Rowling
Harry Potter characters, names, and related indicia are tm and
© Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.
Harry Potter is a trademark of Warner Bros. Entertainment Inc.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2000, 2024, 2025

Ειδικές ευχαριστίες προς τον Ross Fraser και την Chloë Wallace
από το πρακτορείο The Blair Partnership.
Το ηθικό δικαίωμα των δημιουργών είναι διασφαλισμένο.

Όλοι οι χαρακτήρες και τα γεγονότα της παρούσας έκδοσης είναι φανταστικά.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα, πράγματα ή καταστάσεις είναι εντελώς συμπτωματική.
Ο εκδότης δεν έχει κανένα έλεγχο και δεν αναλαμβάνει την ευθύνη για το περιεχόμενο
ιστοσελίδων του συγγραφέα ή άλλων τρίτων μερών.

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2025

ISBN 978-618-01-6119-9

Τυπώθηκε στην Κίνα.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ
ΚΑΙ ΤΟ
ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ:
ΚΑΡΛ ΤΖΕΪΜΣ ΜΑΟΥΝΤΦΟΡΝΤ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΔΙΑΔΡΑΣΤΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ:
ΤΖΕΣ ΤΑΪΣ-ΓΚΙΛΜΠΕΡΤ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΡΙΝΤΛ

* * *

Οι χωρικοί του Λιτλ Χάνγκλετον το αποκαλούσαν ακόμη «το Σπίτι των Ριντλ», παρόλο που είχαν περάσει πάρα πολλά χρόνια από τότε που κατοικούσε εκεί η οικογένεια Ριντλ. Βρισκόταν πάνω σ' έναν λόφο με θέα προς το χωριό: πολλά παράθυρα ήταν σφραγισμένα με σανίδες, από την οροφή έλειπαν πλάκες, ενώ η πρόσοψή του είχε καλυφθεί από θρασεμένο κισσό. Το Σπίτι των Ριντλ, που κάποτε υπήρξε μια ωραία έπαυλη κι αναμφισβήτητα το μεγαλύτερο και το πιο αρχοντικό κτίριο της περιοχής, τώρα ήταν ρηγμαμένο, εγκαταλειμμένο, ακατοίκητο.

Στο Λιτλ Χάνγκλετον όλοι συμφωνούσαν πως τούτο το σπίτι είχε κάτι ανατριχιαστικό. Πριν από μισό αιώνα είχε συμβεί εκεί κάτι παράξενο και φοβερό, κάτι που οι γεροντότεροι του χωριού εξακολουθούσαν να κουβεντιάζουν όταν δεν υπήρχαν άλλα θέματα για κουτσομπολιό. Είχαν διηγηθεί την ιστορία τόσο πολλές φορές και με τόσες παραλλαγές, που κανείς πια δεν ήταν σίγουρος για την αλήθεια. Όλες οι εκδοχές ωστόσο ξεκινούσαν από το ίδιο σημείο: πενήντα χρόνια πριν, το ξημέρωμα μιας όμορφης καλοκαιριάτικης μέρας, τότε που το Σπίτι των Ριντλ ήταν ακόμη περιποιημένο κι εντυπωσιακό, η υπηρέτρια μπήκε στο σαλόνι και βρήκε νεκρούς και τους τρεις Ριντλ.

Η υπηρέτρια έτρεξε ουρλιάζοντας στο χωριό και σήκωσε όλο τον κόσμο στο πόδι.

«Έχουσε μάτια γουρλωμένα! Είναι κρύοι, παγωμένοι! Φοράνε ακόμη τα ρούχα που φορούσανε όταν δειπνήσανε χθες το βράδυ!»

Κάλεσαν την αστυνομία ενώ όλο το χωριό έβραζε από περιέργεια κι από μια έξαψη που ήταν δύσκολο να κρύψουν. Κανείς δεν μπήκε στον κόπο να προσποιηθεί ότι λυπόταν για τους Ριντλ, επειδή κανείς δεν τους χώνευε. Το ηλικιωμένο ζευγάρι, ο κύριος και η κυρία Ριντλ, ήταν πλούσιοι, ονομι και αγενείς, και ο Τομ, ο γιος τους, ακόμη χειρότερος. Όλοι όμως ενδιαφέρονταν να μάθουν την ταυτότητα του δολοφόνου. Βλέπεις, είναι κάπως απίθανο να πεθάνουν την ίδια νύχτα, από φυσικά αίτια, τρεις υγιείς άνθρωποι.

Εκείνο το βράδυ, στην *Ταβέρνα του Κρεμασμένου* σημειώθηκε μεγάλη κοσμοσυρροή: μαζεύτηκε όλο το χωριό να μιλήσει για τους φόνους. Και ανταμείφθηκαν που είχαν εγκαταλείψει τη θαλπωρή του τζακιού τους όταν εμφανίστηκε η μαγείρισσα των Ριντλ και ανακοίνωσε μελοδραματικά στην ομήγυρη, όπου αίφνης είχε πέσει άκρα σιωπή, ότι είχαν μόλις συλλάβει τον Φρανκ Μπράις για τον φόνο.

«Τον Φρανκ!» αναφώνησαν πολλοί. «Απίστευτο!»

Ο Φρανκ Μπράις ήταν ο κηπουρός των Ριντλ. Ζούσε μόνος σ' ένα παραμελημένο σπιτάκι στο κτήμα τους. Ο Φρανκ είχε επιστρέψει από τον πόλεμο με μια αναπηρία στο πόδι και μια έντονη απέχθεια για την πολυκοσμία και τους δυνατούς θορύβους, κι από τότε ήταν στη δούλεψη των Ριντλ.

Όλοι έσπευσαν να κεράσουν τη μαγείρισσα, ανυπομονώντας να ακούσουν κι άλλες λεπτομέρειες.

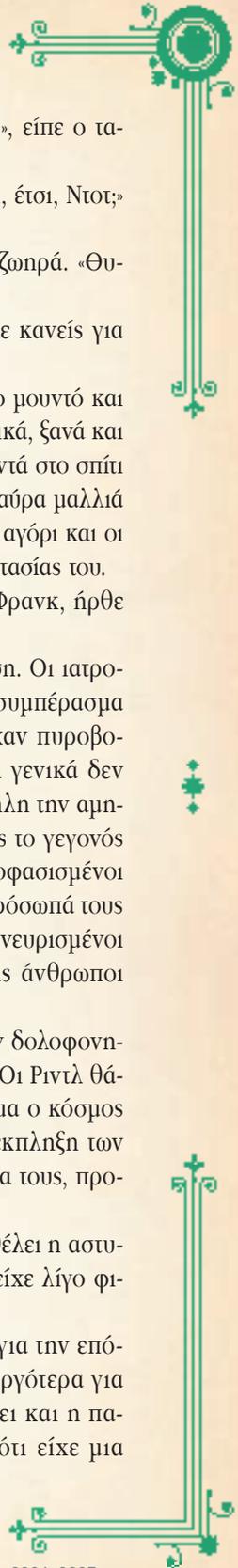
«Εγώ πάντα τον θεωρούσα παράξενο», είπε μετά το τέταρτο ποτηράκι σέρι στους χωρικούς που την άκουγαν με κομμένη την ανάσα. «Ακοινωνητο. Όσες φορές πήγα να του προσφέρω ένα φλιτζάνι τσάι, αρνήθηκε. Δεν ήθελε πάρει δώσε με κανένα».

«Έπειτα από τόσα που πέρασε στον πόλεμο», είπε μια γυναίκα στο μπαρ, «θέλει την σουχία του. Δεν είναι λόγος αυτός να...»

«Για πες μου, σε παρακαλώ, ποιος άλλος μπορεί να είχε κλειδί απ' την πόρτα της κουζίνας;» γάβγισε η μαγείρισσα. «Στο σπιτάκι του κηπουρού υπάρχει ένα παραπάνισιο κλειδί από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου! Χθες τη νύχτα δεν παραβίασε κανείς την πόρτα! Ούτε έσπασε κανένα παράθυρο! Το μόνο που χρειαζόταν να κάνει ο Φρανκ ήταν να γλιστρήσει αθόρυβα στο μεγάλο σπίτι, την ώρα που κοιμόμασταν όλοι...»

Οι χωρικοί αντάλλαξαν βλοσυρά βλέμματα.

«Ποτέ δε μ' άρεσε η φάτσα του», γρύλισε κάποιος που καθόταν στο μπαρ.

«Του πείραξε τα μυαλά ο πόλεμος, αν θέλετε τη γνώμη μου», είπε ο ταβερνιάρης.

«Εγώ δε θα 'θελα για τίποτε στον κόσμο να του μπω στο μάτι, έτσι, Ντοτ;» ακούστηκε από μια γωνιά μια ζωηρή γυναικεία φωνή.

«Ναι, είναι πολύ οξύθυμος», συμφώνησε ο Ντοτ γνέφοντας ζωηρά. «Θυμάμαι μια φορά όταν ήταν μικρός...»

Κι έτσι, το άλλο πρωί, στο Λιτλ Χάνγκλετον δεν αμφέβαλλε κανείς για την ενοχή του Φρανκ Μπράις.

Στη γεγονική κωμόπολη όμως, το Γκρέιτ Χάνγκλετον, μες στο μουντό και καταθλιπτικό αστυνομικό τμήμα, ο Φρανκ επαναλάμβανε πεισματικά, ξανά και ξανά, πως ήταν αθώος και πως το μόνο πρόσωπο που είχε δει κοντά στο σπίτι τη μέρα του θανάτου των Ριντλ ήταν ένας άγνωστος έφηβος, με μαύρα μαλλιά κι ωχρή επιδερμίδα. Κανείς όμως στο χωριό δεν είχε δει αυτό το αγόρι και οι αστυνομικοί ήταν σίγουροι πως επρόκειτο για αποκύημα της φαντασίας του.

Ωστόσο, ενώ τα πράγματα φάνταζαν πολύ άσχημα για τον Φρανκ, ήρθε η ιατροδικαστική έκθεση και τα άλλαξε όλα.

Η αστυνομία πρώτη φορά διάβαζε μια τόσο παράξενη έκθεση. Οι ιατροδικαστές που είχαν εξετάσει τα πτώματα είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι Ριντλ δεν είχαν δηλητηριαστεί ούτε μαχαιρωθεί, δεν είχαν πυροβοληθεί ούτε στραγγαλιστεί, δεν είχαν πεθάνει από ασφυξία και γενικά δεν τους είχε πειράξει κανείς. Μάλιστα, συνέχιζε το πόρισμα με έκδηλη την αμηχανία των γιατρών, έχαιραν άκρας υγείας – αν εξαιρούσε κανείς το γεγονός ότι ήταν νεκροί. Ωστόσο, οι γιατροί σημείωναν (σαν να ήταν αποφασισμένοι να βρουν οπωσδήποτε κάποιο πρόβλημα στα πτώματα) ότι στα πρόσωπά τους ήταν αποτυπωμένη μια έκφραση πανικού. Όπως σχολίασαν εκνευρισμένοι οι αστυνομικοί, πού ακούστηκε να πεθάνουν ταυτόχρονα τρεις άνθρωποι *από την τρομάρα τους*;

Καθώς λοιπόν δεν υπήρχε καμιά απόδειξη ότι οι Ριντλ είχαν δολοφονηθεί, η αστυνομία αναγκάστηκε να αφήσει τον Φρανκ ελεύθερο. Οι Ριντλ θάφτηκαν στο κοιμητήριο του Λιτλ Χάνγκλετον και για ένα διάστημα ο κόσμος επισκεπτόταν τους τάφους τους από περιέργεια. Προς μεγάλη έκπληξη των χωρικών, ο Φρανκ Μπράις επέστρεψε στο σπίτι του στο κτήμα τους, προκαλώντας έτσι τη γενική καχυποψία.

«Κόβω το κεφάλι μου ότι αυτός τούς σκότωσε κι ας λέει ότι θέλει η αστυνομία», σχολίασε ο Ντοτ στην *Ταβέρνα του Κρεμασομένου*. «Κι αν είχε λίγο φιλότιμο, θα έφευγε από δω, αφού ξέρει ότι ξέρουμε».

Ο Φρανκ, όμως, δεν έφυγε. Έμεινε να φροντίζει τον κήπο για την επόμενη οικογένεια που εγκαταστάθηκε στο Σπίτι των Ριντλ, κι αργότερα για τη μεθεπόμενη – καμιά δεν έμεινε πολύ. Ίσως έφταιγε εν μέρει και η παρουσία του Φρανκ που οι εκάστοτε νέοι ιδιοκτήτες έλεγαν ότι είχε μια

νοσηρή ατμόσφαιρα αυτό το σπίτι, το οποίο, μένοντας ακατοίκητο, άρχισε να ρημάζει.

Ο τωρινός πλούσιος ιδιοκτήτης του Σπιτιού των Ριντλ δε ζούσε εκεί ούτε είχε πατήσει ποτέ το πόδι του στο χωριό· έλεγαν ότι το είχε για «φορολογικούς λόγους», αν και κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς σήμαινε αυτό. Όμως ο πλούσιος ιδιοκτήτης εξακολουθούσε να πληρώνει τον Φρανκ για να περιποιείται τον κήπο. Εκείνος κόντευε πια να κλείσει τα εβδομήντα επτά, βαριάκουγε και δεν μπορούσε να λυγίσει το χτυπημένο του πόδι αλλά, όταν είχε καλό καιρό, περιποιόταν τα παρτέρια, μολονότι τα ζιζάνια είχαν αρχίσει να κερδίζουν έδαφος.

Τα ζιζάνια δεν ήταν το μοναδικό πρόβλημα του Φρανκ. Τα παιδιά του χωριού διασκεδάζαν πετώντας πέτρες στα παράθυρα του Σπιτιού των Ριντλ. Αλώνιζαν με τα ποδήλατά τους πάνω στο γκαζόν, για το οποίο φρόντιζε τόσο σκληρά ο Φρανκ. Κάνα δυο φορές μάλιστα μπήκαν μες στο παλιό σπίτι για να τον προκαλέσουν. Ήξεραν την αφοσίωση του γερο-Φρανκ στο σπίτι και στο κτήμα. Έτσι λοιπόν διασκεδάζαν να τον βλέπουν να τρέχει κούτσα κούτσα στον κήπο, κραδαίνοντας τη μαγκούρα του και ξεστομίζοντας απειλές. Ο Φρανκ από την πλευρά του πίστευε ότι τα παιδιά τον τυραννούσαν επειδή τον θεωρούσαν δολοφόνο, όπως οι πατεράδες κι οι παππούδες τους. Έτσι, όταν ξύπνησε μια αυγουσιάτικη νύχτα και είδε κάτι πολύ παράξενο στο παλιό σπίτι, υπέθεσε πως τα παιδιά είχαν προχωρήσει ένα βήμα παραπέρα στην προσπάθειά τους να τον τιμωρήσουν.

Τον είχε ξυπνήσει το πονεμένο του πόδι· τώρα στα γεράματα τον πονούσε περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Σηκώθηκε και κατέβηκε κουτσαίνοντας στην κουζίνα για να γεμίσει τη θερμοφόρα με ζεστό νερό και να ανακουφίσει το πονεμένο του γόνατο. Καθώς στεκόταν μπροστά στον νεροχύτη και γέμιζε τον βραστήρα, έριξε μια ματιά στο σπίτι και είδε φως στα παράθυρα του πάνω ορόφου. Κατάλαβε αμέσως τι συνέβαινε. Τα παιδιά είχαν διαρρήξει ξανά το σπίτι και από το φως που τρεμούλιαζε έκρινε ότι είχαν ανάψει και φωτιά.

Ο Φρανκ δεν είχε τηλέφωνο και, εκτός αυτού, ήταν πολύ καχύποπτος με την αστυνομία από την εποχή που τον είχαν συλλάβει και ανακρίνει για τον φόνο των Ριντλ. Άφησε ευθύς τον βραστήρα, ανέβηκε στο πάνω πάτωμα όσο πιο γρήγορα του επέτρεπε το δύσκαμπτο πόδι του και λίγα λεπτά αργότερα, ντυμένος, βρισκόταν ξανά στην κουζίνα. Ξεκρέμασε το παλιό σκουριασμένο κλειδί από το γαντζάκι κοντά στην πόρτα, πήρε τη μαγκούρα του και κίνησε μες στη νύχτα.

Η εξώπορτα του Σπιτιού των Ριντλ δεν έφερε σημάδια παραβίασης, ούτε τα παράθυρα. Ο Φρανκ έκανε κουτσαίνοντας τον γύρο του σπιτιού και πήγε από τη μεριά της κουζίνας, στη σχεδόν κρυμμένη από τον κισσό πόρτα της,

έβαλε το παλιό κλειδί στην κλειδαριά και την άνοιξε αθόρυβα. Μπήκε στην τεράστια κουζίνα, για πρώτη φορά έπειτα από πολλά χρόνια. Ωστόσο, παρά το σκοτάδι, θυμόταν πού βρισκόταν η πόρτα που οδηγούσε στον διάδρομο και κατευθύνθηκε ψηλαφιστά προς τα κει, ενώ τα ρουθούνια του πλημμύριζε η μυρουδιά της κλεισούρας. Είχε τα αυτιά του τενωμένα μήπως ακούσει θορύβους ή ομιλίες από το πάνω πάτωμα. Έφτασε στο χολ, όπου έμπαινε λίγο περισσότερο φως από τα μεγάλα παράθυρα που πλαισιώναν την εξώπορτα, και ανέβηκε την πέτρινη σκάλα. Από μέσα του ευγνωμονούσε το παχύ στρώμα της σκόνης που έπνιγε τον ήχο από τα βήματα και τη μαγκούρα του.

Στο κεφαλόσκαλο, ο Φρανκ έστριψε δεξιά και είδε αμέσως πού βρισκόταν οι απρόσκλητοι επισκέπτες: στο βάθος του διαδρόμου, μια πόρτα ήταν μισάνοικτη και το τρεμουλιαστό φως που έβγαине από το άνοιγμα σχημάτιζε στο σκοτεινό πάτωμα μια μακρόστενη χρυσαφιά λωρίδα. Ο Φρανκ πλησίασε σιγά σιγά κρατώντας σφιχτά τη μαγκούρα του. Κάνα δυο μέτρα πριν φτάσει, μπόρεσε να διακρίνει ένα τμήμα από το εσωτερικό της κάμαρας.

Ξαφνιασμένος, διαπίστωσε πως το τζάκι ήταν αναμμένο. Έμεινε ασάλευτος κι αφουγκράστηκε, γιατί μέσα από το δωμάτιο ακουγόταν μια αντρική φωνή, άτολμη και φοβισμένη.

«Έχει μείνει λίγο ακόμη στο μπουκάλι, αν πεινάς, άρχοντά μου».

«Αργότερα», αποκρίθηκε μια δεύτερη φωνή. Ήταν κι εκείνη αντρική – αλλόκοτα στριγκιά και παγερή σαν αιφνίδιο ρεύμα ψυχρού αέρα. Είχε και αυτή η φωνή που έκανε τις λιγοστές τρίχες του Φρανκ να σηκωθούν όρθιες. «Πήγαινε με πιο κοντά στη φωτιά, Ποντικοουρά».

Ο Φρανκ έστριψε προς την πόρτα το δεξί του αυτί, για να ακούσει καλύτερα. Άκουσε τον ήχο που κάνει ένα μπουκάλι όταν το ακουμπάς πάνω σε σκληρή επιφάνεια κι έπειτα το τρίξιμο μιας βαριάς καρέκλας που τη σέρνουν στο πάτωμα. Προς στιγμήν μπήκε στο οπτικό του πεδίο ένας μικροκαμωμένος άντρας που είχε την πλάτη γυρισμένη προς την πόρτα και έσπρωχνε την καρέκλα. Φορούσε έναν μακρύ μαύρο μανδύα και στο πίσω μέρος του κεφαλιού του υπήρχε ένα άτριχο μπάλωμα. Ύστερα εξαφανίστηκε από τα μάτια του.

«Πού είναι η Ναγκίνι;» ρώτησε η παγερή φωνή.

«Ε... δεν ξέρω, άρχοντά μου», είπε νευρικά η πρώτη φωνή. «Θα πήγε μάλλον να εξερευνήσει το σπίτι...»

«Να την αρμέξεις προτού ξαπλώσουμε για ύπνο, Ποντικοουρά», είπε η δεύτερη φωνή. «Πρέπει να ξαναφάω τη νύχτα. Το ταξίδι μ' έχει εξαντλήσει.»

Ο Φρανκ, συνοφρυωμένος, τέντωσε το καλό του αυτί πιο κοντά στην πόρτα και αφουγκράστηκε. Ακολούθησε μια παύση κι ύστερα μίλησε πάλι εκείνος που λεγόταν Ποντικοουράς.

«Άρχοντά μου, επιτρέπεται να ρωτήσω πόσο θα μείνουμε εδώ;»

«Μια εβδομάδα», είπε η παγερή φωνή. «Ίσως και λίγο παραπάνω. Το σπίτι είναι αρκετά βολικό και προς το παρόν δεν μπορούμε να εφαρμόσουμε το σχέδιό μας. Θα ήταν κουτό να δράσουμε πριν τελειώσει το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίνιτις.»

Ο Φρανκ έχωσε το κοκαλιάρικο δάχτυλό του στο αυτί του και το στριφογύρισε. Προφανώς είχε μαζευτεί πολλή κυψελίδα και του φάνηκε πως άκουσε τη λέξη *Κουίνιτις*, η οποία είναι ανύπαρκτη.

«Το... το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίνιτις, άρχοντά μου;» είπε ο Ποντικοουράς.

Ο Φρανκ στριφογύρισε ακόμη πιο ζωηρά το δάχτυλο μες στο αυτί του.

«Συμπάθα με, μα δεν καταλαβαίνω... γιατί να περιμένουμε να τελειώσει το Παγκόσμιο Κύπελλο;»

«Διότι, ανόπτε, αυτή τη στιγμή καταφθάνουν στη χώρα μάγοι απ' όλο τον κόσμο και όλοι οι υπάλληλοι του Υπουργείου Μαγείας θα βρίσκονται στο πόδι, θα αγρυπνούν για ενδείξεις ασυνήθιστης δραστηριότητας, θα ελέγχουν και θα ξαναελέγχουν τις ταυτότητες. Θα έχουν λάβει δρακόντεια μέτρα ασφαλείας για να μην ανιληφθούν τίποτε οι Μαγκλ. Να γιατί θα περιμένουμε.»

Ο Φρανκ έπαψε να προσπαθεί να ξεβουλώσει το αυτί του. Είχε ακούσει καθαρά τις λέξεις *Υπουργείο Μαγείας*, *μάγοι* και *Μαγκλ*. Προφανώς καθεμιά απ' αυτές τις λέξεις ήταν συνθηματική και ο Φρανκ ήξερε μόνο δυο λογίων ανθρώπους που συνεννοούνται με κώδικες: τους κακοποιούς και τους κατασκόπους. Έσφιξε τη μαγκούρα του και τέντωσε τα αυτιά του.

«Όποτε η εξοχότητά σου είναι αποφασισμένη;» σχολίασε ογκαντά ο Ποντικοουράς.

«Ασφαλώς και είμαι, Ποντικοουρά». Στην παγερή φωνή υπήρχε τώρα μια απειλητική νότα.

Ακολούθησε μια μικρή παύση κι ύστερα μίλησε ο Ποντικοουράς, βεβιασμένα, σαν να ζόριζε τον εαυτό του να πει αυτό που ήθελε προτού χάσει το θάρρος του.

«Θα μπορούσαμε, άρχοντά μου, να μην ασχοληθούμε με τον Χάρι Πότερ.»

Ακολούθησε κι άλλη παύση, παρατεταμένη αυτή τη φορά, και... «Να μην ασχοληθούμε με τον Χάρι Πότερ;» είπε αργά η δεύτερη φωνή. «Κατάλαβα...»

«Προς Θεού, άρχοντά μου, δεν το λέω από ενδιαφέρον για το αγόρι!» έσκου-

ξε ο Ποντικοουράς. «Να πάει να πνιγεί, ποσώς μ' ενδιαφέρει! Αν χρησιμοποιούσαμε όμως κάποιον άλλον μάγο, οποιονδήποτε μάγο, θα κάναμε πολύ πιο γρήγορα τη δουλειά μας! Αν μου επέτρεπες να σ' αφήσω για λίγο –ξέρεις πόσο καλός είμαι στις μεταμφιέσεις–, σε δυο μέρες το πολύ θα ήμουν πίσω με το κατάλληλο άτομο...»

«Θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω κάποιον άλλον μάγο», είπε σιγανά η άλλη φωνή, «αυτό είναι σίγουρο...»

«Και λογικό, άρχοντά μου», είπε με ολοφάνερη ανακούφιση ο Ποντικοουράς. «Θα είναι φοβερά δύσκολο να πιάσουμε τον Χάρι Πότερ, με τόσα μέτρα που έχουν ληφθεί για την ασφάλειά του...»

«Όστε προσφέρεις να μου φέρεις κάποιον άλλον στη θέση του; Αναρωτιέμαι... μήπως έχεις κουραστεί να με περιποιείσαι; Μήπως η πρόταση ν' αλλάξουμε τα σχέδιά μας δεν είναι παρά μία πρόφαση για να μ' εγκαταλείψεις;»

«Άρχοντά μου! Δεν έχω καμιά επιθυμία να φύγω, κάθε άλλο...»

«Μη μου λες ψέματα εμένα!» ψιθύρισε επιτακτικά η άλλη φωνή. «Δεν τα κάπτω! Έχεις μετανιώσει που γύρισες κοντά μου. Ανδιάζεις. Σε βλέπω που μορφάζεις όταν με κοιτάζεις, σε νιώθω να ανατριχιάζεις όταν μ' αγγίζεις...»

«Όχι, η αφοσίωσή μου στην εξοχότητά σου...»

«Η αφοσίωσή σου δεν είναι τίποτε άλλο από δειλία. Αν είχες αλλού να πας, δε θα βρισκόσουν εδώ. Πώς θα επιβιώσω χωρίς εσένα όταν χρειάζομαι τσίσμα κάθε λίγο και λιγάκι; Ποιος θ' αρμέγει τη Ναγκίνι;»

«Μα έχεις δυναμώσει, άρχοντά μου...»

«Ψεύτη», κοντινάσανε η δεύτερη φωνή. «Δεν έχω δυναμώσει αρκετά, κι αν μείνω μόνος, μέσα σε λίγες μέρες θα χάσω κι αυτές τις ελάχιστες δυνάμεις που ανέκτησα χάρη στις αδέξιες φροντίδες σου. *Σιωπή!*»

Ο Ποντικοουράς, που τραυλίζε κάτι ακατάληπτο, σώπασε αμέσως. Για λίγα δευτερόλεπτα ο Φρανκ άκουγε μόνο το τριζοβόλημα της φωτιάς. Ύστερα μίλησε πάλι ο δεύτερος άντρας, μ' έναν ψίθυρο σαν σφύριγμα φιδιού.

«Έχω τους λόγους μου που θέλω να χρησιμοποιήσω αυτό το αγόρι, όπως σου έχω εξηγήσει ήδη, και δε θα συμβιβαστώ με κανέναν άλλον. Περίμενα δεκατρία χρόνια. Λίγοι μήνες παραπάνω δε θα μας βλάψουν. Όσο για τα προστατευτικά μέτρα που έχουν ληφθεί για το αγόρι, πιστεύω ότι θα τα εξουδετερώσει το σχέδιό μου. Απλώς χρειάζεται να δείξεις λίγο θάρρος, Ποντικοουρά... και καλά θα κάνεις να το βρεις, αν δε θέλεις να ξεσπάσει πάνω σου όλο το μένος του λόρδου Βόλντεμορτ...»

«Άκουσέ με, άρχοντά μου!» αντέδρασε πανικόβλητος ο Ποντικοουράς. «Σ' όλο το ταξίδι συλλογιζόμουν το σχέδιό σου – η εξαφάνιση της Μπέρθα Τζόρκινς δε θα μείνει απαρατήρητη για πολύ κι αν προχωρήσουμε στην εφαρμογή του σχεδίου, αν μαγέψω...»

«Αν;» ψιθύρισε η άλλη φωνή. «Αν; Αν εφαρμόσεις το σχέδιο, Ποντικοουρά,

δε θα χρειαστεί να μάθει το υπουργείο πως εξαφανίστηκε και κάποιος άλλος. Θα το κάνεις ήσυχα κι αθόρυβα. Μακάρι να μπορούσα να το κάνω εγώ, αλλά στην κατάσταση μου... Θάρρος, Ποντικοουρά, αν βγει κι αυτό το εμπόδιο απ' τη μέση, ο δρόμος θα είναι ανοιχτός για τον Χάρι Πότερ. Δε σου ζητώ να το κάνεις μόνος. Στο μεταξύ, θα έχει έρθει κοντά μας κι ο πιστός μου υπηρέτης...»

«Κι εγώ είμαι πιστός σου υπηρέτης», είπε ενοχλημένος ο Ποντικοουράς.

«Χρειάζομαι κάποιον με εξυπνάδα και πίστη ακλόνητη, αλλά εσύ, δυστυχώς, δεν έχεις αυτές τις προϋποθέσεις.»

«Εγώ σε βρήκα», είπε ο Ποντικοουράς και η ενόχλησή του ήταν τώρα πολύ πιο έντονη. «Εγώ σε βρήκα, εγώ σου έφερα την Μπέρθα Τζόρκινς.»

«Είναι γεγονός», παραδέχτηκε ο άλλος σαν να το διασκέδαζε. «Δεν περίμενα από σένα αυτή την έκλαμψη ευφυΐας... αν και, μεταξύ μας, δεν είχες συνειδητοποιήσει πόσο χρήσιμη θα μας φαινόταν όταν την έπιασες.»

«Ε... το φαντάστηκα πως μπορεί να μας φανεί χρήσιμη, άρχοντά μου.»

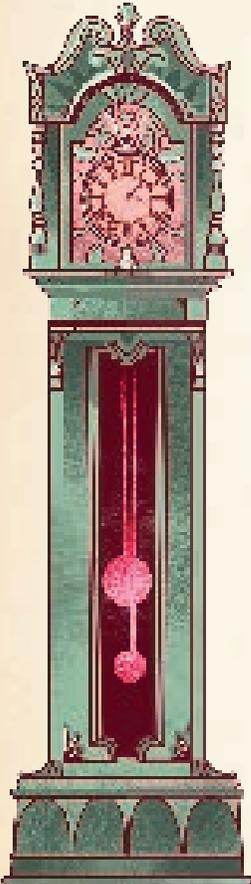
«Ψεύτη», τον ειρωνεύτηκε η άλλη φωνή. «Δεν αρνούμαι πάντως ότι οι πληροφορίες που μας έδωσε ήταν πολύτιμες. Χωρίς αυτές δε θα μπορούσα να καταστρώσω το σχέδιό μου, και για την υπηρεσία σου αυτή θ' ανταμειφθείς, Ποντικοουρά. Θα σου αναθέσω μια σημαντική αποστολή, μια αποστολή για την οποία πολλοί απ' τους οπαδούς μου θα έδιναν και το δεξί τους χέρι...»

«Α... αλήθεια, άρχοντά μου; Ποια...» τραύλισε τρομοκρατημένος ο Ποντικοουράς.

«Α, αυτό το αφήνω για έκπληξη. Η δική σου παρέμβαση θα γίνει στο τέλος... αλλά σου υπόσχομαι ότι θα έχεις την τιμή να φανείς εξίσου χρήσιμος με την Μπέρθα Τζόρκινς.»

«Θα... θα...» Η φωνή του Ποντικοουρά ξάφνου ήπιε πνιχτή, σαν να είχε στεγνώσει το λαρύγγι του. «Θα... θα με... σκοτώσεις κι εμένα;»

«Αχ, Ποντικοουρά, Ποντικοουρά», είπε μειλίχια η παγερή φωνή, «γιατί να σε σκοτώσω; Την Μπέρθα τη σκότωσα επειδή ακριβώς ήμουν υποχρεωμένος να το κάνω. Μόλις απάντησε στις ερωτήσεις μου, ήταν πλέον άχρηστη, δε θα μπορούσε να

μου χρησιμοποιήσει πουθενά αλλού. Άλλωστε, αν επέστρεφε στο υπουργείο και τους έλεγε πως σε είχε γνωρίσει στις διακοπές της, θα άρχιζαν όλοι να κάνουν ανεπιθύμητες ερωτήσεις. Οι μάγοι που υποτίθεται πως είναι νεκροί δε συναντούν μάγισσες του Υπουργείου Μαγείας σε απομονωμένα πανδοχεία...»

Ο Ποντικοουράς μурμουρίσε κάτι τόσο σιγανά, ώστε ο Φρανκ δεν μπόρεσε να το ακούσει, έκανε όμως τον άλλον να γελάσει· το γέλιο του ήταν ανατριχιαστικό και παγερό σαν την ομιλία του.

«*Θα μπορούσαμε να τροποποιήσουμε τη μνήμη της*; Μα κάθε ισχυρός μάγος μπορεί να λύσει το ζόρκι της μνήμης, όπως απέδειξα όταν την ανέκρινα. Θα ήταν προσβολή στη μνήμη της, Ποντικοουρά αν δε χρησιμοποιούσαμε τις πληροφορίες που της απέσπασα.»

Έξω στον διάδρομο, ο Φρανκ συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι είχε ιδρώσει το χέρι που κρατούσε τη μαγκούρα. Εκείνος ο άντρας με την παγερή φωνή είχε σκοτώσει μια γυναίκα. Και μιλούσε γι' αυτό δίχως την παραμικρή τύψη· απεναντίας, το *διασκεδάζε*. Ήταν επικίνδυνος... τρελός! Και μάλιστα σχεδίαζε κι άλλον φόνο. Αυτό το αγόρι, ο Χάρι Πότερ, όποιος κι αν ήταν, διέτρεχε θανάσιμο κίνδυνο...

Ο Φρανκ ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Έπρεπε να πάει στην αστυνομία ή τώρα ή ποτέ. Θα έβγαινε αθόρυβα απ' το σπίτι και θα πήγαινε κατευθείαν στον τηλεφωνικό θάλαμο στο χωριό... Όμως η παγερή φωνή άρχισε πάλι να μιλάει και ο Φρανκ έμεινε μαρμαρωμένος στη θέση του, βάζοντας τα δυνατά του να ακούσει. «Άλλη μια κατάρα... ο πιστός μου υπηρέτης μέσα στο Χόγκουαρτς... και μετά θα βάλω στο χέρι τον Χάρι Πότερ, Ποντικοουρά. Το αποφάσισα. Δε σπκώνω κουβέντα. Σώπασε τώρα... νομίζω πως ακούω τη Ναγκίνι...»

Η φωνή του δεύτερου άντρα άλλαξε. Άρχισε να βγάζει τέτοιους ήχους, που όμοιούς τους ο Φρανκ δεν είχε ξανακούσει· σαν να σφύριζε και να έφτυνε χωρίς να παίρνει ανάσα. Ο Φρανκ νόμιζε πως είχε πάθει κάποια κρίση.

Τότε άκουσε κάτι να κινείται πίσω του, στον σκοτεινό διάδρομο. Σιράφηκε να δει και παρέλυσε από τον τρόμο.

Ο Χάρι Πότερ θέλει να ξεφύγει από τους απαίσιους Ντάρολι και να παρακολουθήσει το Παγκόσμιο Κύπελλο Κούνιτις μαζί με την Ερμιόνη, τον Ρον και τους Ουέσλι. Θέλει να νειροπολεί και να σκέφτεται την Τσο Τσανγκ, το κορίτσι που του αρέσει. Θέλει, επίσης, να ανακαλύψει τι κρύβεται πίσω από τον μυστηριώδη διαγωνισμό που δεν έχει λάβει χώρα εδώ και εκατοντάδες χρόνια. Θέλει, πολύ απλά, να είναι ένας φυσιολογικός δεκαετήχρονος μάγος. Αλλά, δυστυχώς, ο Χάρι Πότερ δεν είναι φυσιολογικός. Είναι διαφορετικός – ακόμη και για τους μάγους. Σε αυτή την περίπτωση, το να είσαι διαφορετικός μπορεί να αποβεί μοιραίο...

Εμπλουτισμένη με εκπληκτικές ολοσέλιδες εικόνες, περίτεχνα κοπτικά και διαδραστικά, κινούμενα μέρη, αυτή η εντυπωσιακή έκδοση του τέταρτου βιβλίου της σειράς των περιπετειών του Χάρι Πότερ θα γοητεύσει τους αναγνώστες όλων των ηλικιών και θα αποτελέσει πολύτιμη προσθήκη στη βιβλιοθήκη τους.

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 31639

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
p s y c h o g i o s . g r

Εικαστικό εξωφύλλου από τον Καρλ Τζέιμς Μάουντφορντ
© 2025, J.K. Rowling

Σχεδιασμός εξωφύλλου από τον Καρλ Τζέιμς
Μάουντφορντ και το στούντιο
Headcase Design